

УРЕЂУЈЕ З. Ј. ЈОВАНОВИЋ.

ГОДИНА ПРВА

Издаје ШТАМПАРИЈА А. ЈАЉЕВИЋА

ГЛАВНИ САРАДНИК:
А В У К А З Е М.

У НОВОМЕ САДУ
10. ДЕЦЕМБРА 1878.

ИЗЛАЗАК И ЦЕНУ
ВИДИ НА ЗАВРШЕТКУ ЛИСТА.

П е в а ч е в а к л е т в а .

(Л. Уланд).

На врх брда сјајни двори —
(Нема данас таког створа),
Виде им се беле куле
Целом земљом, — чак до мора.
У дворане из вртова
Мирисни се лију соци:
Ил' је лепши цвет по врту,
Ил' су лепши водоскоци.

А у двору краљ је горди
Лица мрачна, лица бледа,
На престолу тако седи
Сит земаља и победа.
Свака му је мис'о ужас,
Мрки поглед гњевом смрви,
Речи звоне к'о швигари,
А лише ли — ето крви!
Ал' ето ти два певача,
Врлина их свака краси:
У једнога коса златна,
У другога седе власи.
Стари певач коња јаше
А у руци свирку носи,
За њим млади пешке ходи
У злаћаној својој коси.

„Чујеш ли ме, сине драги,
Младићу је рек'о стари,
„Овде ваља песме певат'
„С пуно срца, с пуно жари.
„Громко пусти слатке гласе
„Од радости и од бола —
„Није лако, чедо драго,
„Умекшати краља хола“.

Краљ с краљицом на престолу
У великој дворској сали,
Око њега изумиру
Слуге дворске — црви мали.
Краљ, пун силе и господства,
Кад погледи страх задаје,
А краљица, чедна нежна,
К'о пун месец озго сјаје.

Дрмну стари златне жице.
Зачуди се свирци свако —
Свирали су њима барди,
Ал' ни један није тако.
И младић је запевао
Надземаљски своји гласи,
А старина тек кад и кад
К'о шум дубок, к'о таласи.

Певали су о љубави,
Која људе у рај води,
О пролећу, о верности.
О јунаштву и слободи;
О великом сваком чину,
Што у срцу понос буди
И о сласт'ма које силно
Потресају људске груди.

Дворани се ућуташе
Хладна им се срца краве,
И краљеви љути борци
Омекшали, погли главе.
А краљица од милина
Поче драге сузе лити,
Па са груди уздрхтали
Певачима ружу хити,

Кад то виде грозан краљу,
Осу му се гњев на лицу:
„Занели сте моје људе,
„Па сад ето и краљицу!“
Цилитну се на младића,
Ударац му смртни даде,
Умукнуше песме бајне,
Мртав младић доле паде.

Распушта се дворска свита
Ко на ветру плева лака
Кад од руке тиранина
Угаси се душа така.
А кад виде певач стари
Каква судба ђаче згоди,
На коња га мртвог, меће,
Па из мучког замка води.

Иде, ћути певач стари,
А у души гњев му с' купи,
А кад беше на капији
О стуб камен' лиру дупи.
Окрете се двору мреком,
Гледну врте пуне краса,
Насмеја се горко, јетко,
Па завика иза гласа:

„Тешко теби, црна кућо!
„Свега имаш, па ти мало!
„Да бог да ти с' дворанама
„Никад више не певало!
„Уздисали и плакали
„Док вас једног клетог траје,
„Док вас у прах и пепео
„Дух свете не размаје!“

„Вама, лепи перивоји,
 „Показујем мртво дете;
 „Од његова бледа лика
 „Да свенете, сагорете,
 „Да желите тичјег гласа
 „И мириса с росна цвета —
 „Били парлог и пустиња
 „Докле траје овог света;“
 „Ти, убицо тамо гадна,
 „Колко хоћеш бесни, скачи. —
 „Презиру те и куну те,

„Сви песници и певачи!
 „О чудне ми славе твоје
 „И те твоје силе бојне —
 „Са последњим твојим дахом
 „И оне ће — у покојне!“

Што ј' старина тада реко,
 Праведно је небо чуло:
 Где си сада силан краљу,
 Где је твоје царство труло?
 У развала град ти лежи,
 А облаци над њим тмасти, —

Само с' један стуб још држи,
 Ал' и он ће скоро пасти.

Где су сјајни врти били
 Једва с' види трава ретка:
 Нити поток ту жубори,
 Нити видиш шарен-цветка.
 Не помињу песме краља
 Ни његово лажно сјање, —
 Песничке га стигле клетве:
 Заборавље, презирање!

М. П. Ш

Ф у т о ш к и Б а б а.

(Наставак).

Бирташ тај дан, као што је речено одведе Бабу к' мајстор Јови, и по дужем дивану, једва склоне се обоица те се посредством бирташа погоде. Баба није баш марио за плату, јербо је знао и унапред, да ту дуго остати не ће, јер док Бабу засврбе табани не задржа га нико — њему се онда, путовати мора. —

Мајстор Јова био је већ доста стар, у снаги је био штоно кажу окнуо — а и оглувио је, једно веле од ковања и големе лупе, а друго, и оно 1848 године када је сте-зао, и окивао черевићке трешњеве топове.

Мајстор Јова није марио што не чује — јер по његовом разјашњењу, боље што није чуо, јер у садањем времену — нема ништа доброга чути — него све горе, и загорег — већ говораше познајем по усти — да како ко дође, он само дере се дај — дај — дај порцију, дај доместику, дај сиротињи, Рештанцију, Аренду, Сержанлук, форшпон, виноградски десетак — ферцерунг, сараоре, о-дначину, Камен, воршпан за Боспу, и шта ти даље знам — куртала и ратос, — ко би то све наређао. —

Мајстор Јова био је некада и тотор, а и кметовао је, неку годину па зато је добро познат и са попом и домином, а и са оближњи калуђери — којима је често у поле ишао — а и они су њему, сваки час допаркивали, а нарочито Господин Намесник.

Мајстор Јове жена, снаш Анча, и она је била некада у сну се неснила како кажу нађшагош ирошкиња, то ти је била чисменка, на њој све што видиш и сада, то ти је чисто, уштиркано, испеглао, боре оне на сукњи, није другачије, већ све клепећу, ма да је већ прејурила 48 лета, али је опет зато у лицу удесна — шмизла јој се око врата рашепурила — као оно младо ћуре, кад реп, да опростите, подигне — на кошуљи су кратки рукави онако мало сегедински — али шупљикани, повезана је малко на криво са црном марцелинском марамом — за уветом лист мушкатла све дивани, ону марцелинску мараму, рекао би е' ту је пелцер за уветом изникао — косу и обрве истина је, да је по мало варбала али, то се није знало — осим попе и намесника — а и што неби, мајстор Јова није на кући изгорео — Србија није далеко, а и варба баш некошта бог зна шта а апарте, кад се узме у есап, да је то њојзи намесник од милоште доносио а она је њему опет зато, мараме, пешкире, па и кошуље мерковала, јербо се она у томе добро разумевала. —

Сирицик, то је снаш Анча знала добро правити тако, да не само за себе, него је свој младежи у селу правила, па и продавала. — Снаш Анча била је свагда весела, лакрдијала и једном речи је враг од жене. Волела је по моли диванити него бог зна шта — тако ће јој једаред комшиница, прија Пела, приметити: — та бога ти прија Анча, какав ти је то веш до ђавола — та то су' пријатељ Јовине куђељне гаће, као и мог Авакума.

Мајстор Јова као што реко био је припозната личност у селу, па зато су му и долазили у кућу не само попа и домин, него и господин уча — који никад није ни избивао — јер по учином тврђењу, пребрани пасуљ, и папуду од сочива — нико боље незна направити, од снаш Анче, па неби јој, ни покојни Горки Павле да је жив — могао замерити. —

Једно вече, бијаше се прилично друштво код мајстор Јове сакупило — сви су се добро осећали — соба је била врућа као оно што кажу аман — мајстор Јова скоро је побијо крмад, па се налази кобасица у изобиљ — купус кога је чак из Вутога лиферовао ускисо је, таван је пун грожђа, суџука суви и шљива и вишања, ораја има мајстор Јова на џакове; ту се једе и пије шта ко оће, па када се вечера сврши, луле се запалише и диван заподену се, и то свакојаки — али опет све учтиво — а и како би могло иначе бити, кад су ту све старешине општинске, изузимајући кнеза — кои је морао к судцу одпутовати — однео му је једно врањче шљивке, што му је јошт пре три године обећао, када је кнез постао — а да шта би човек, ево већ промена се приближује — па треба мало да се препоручи — лукав ти је био и кнез, он опет то од говедара, искамчијо, обећаваши му, даће га до године опет за пастира узети ал тако је то, муштерија козе пасе.

При преклапању приповеди господин попа како је у неки новина читао, како је један Американац пронашао једну машину у коју се један рупник, или колико оћеш, жита насне, па ти се то жито ту самеље, брашно просеје, квасац подмеси, и ускисне, тесто се замеси, вуруна ужари, земичке се поређају, и на другу страну печене испадају — пекар ту чека са кошарем — новци исте исплати, па хајд па продаји и то све буде готово за два сата.

Мајстор Јова сабра чело — е' вели господине попо, то је онда дошао смак света — то није од божије — него

од Ђаволске стране, аја, то бити неможе, то је обсена, и за цело, обсена сви повикаше.

Баба, као најмлађи и као новајлија калва — седео је код вуруне па је по малко пушио и ћутао је — а када се жагор погутишао — онда Баба устане, и замоли — даће он једну преповедити, ако оћеду послушати га, тако налик што је господин попа преповедио, али да је цела истина. —

Сви гости молби бабиној даду места, и Баба започне.

Кад сам ја, вели Баба, лане путовао — састанем се са једним калвом под Осеком — он је бијо садлер знате онај, што каруца прави — он вандровац, ја вандровац — само ја сам млад, а он матор, бијо је већ 40 година — он је био у Енглезкој, па је видио једну машину, што рукавице прави.

Енглези када рукавице испрљају — или подеру, они неће исте бацити — него, опет хајд на машину, па тек у њу баде рукавице, кад после 2 сата, а оно керче од чије су коже рукавице сашивене биле — накрај машине испадне здраво и читаво, па како испадне, лаје као бесно. —

Попа скочи, па трес ћелепушем о астал, а вели хуло једна, ти баш мораш бити из Бачке — а како би штене лајало.

Баба сасвим мирно одговори, и вели господине та то му је посао. —

Попа се окрене мајстор Јови: е, вели, мајстор Јово, терај ти ову протуву од себе, овај се неће ту скрасити — јеси ли ти прегледао његове исправе? ако ниси донеси у јутру кнезу, пак нека га затвори, овај мора бити, да је и на сити и решету био. —

Сирома Баба спусти се — е, вели, господине, какве сте ви памети а ја среће, то може мени пасирати — али да сам знао, неби вам јуче Мацина онако подковао — што није никад ни риђа онај што је по новина писан био — подкове онаке понео. Подкове — сам челик — па кад ноћу из манастира пођете, нетреба друга машала — него ће из камена варнице све кресати да можете и лулу палити. —

Попа се Баби окрене, добро, добро вели, али како штене одма, и да лаје?

Баба опет пофтори — јест верујте господине истина је, ако мени не верујете питајте Екселенције — каква Екселенција продере се попа; каква? та познајете валда домина из С. Па каква је он Екселенција? Та молим попо, њега тако зову, јер редко се чешља а као стар човек увек је балав. —

Мајсторица Анча, спрам свеће низала је неке ћердане, она крадом намитне на Бабу да ћути онда престане и разговор е, вели, молим вас господине попо, та то је приповедка, бог зна јели истина, или није — нетреба то на вело узети — виле ушле у Екселенцију ви знате како су мајстор Симу из Ирига звали пошта, као бајаги да је брз — а он сирома једва је милио, него чујте да вам ја једну приповедим — ако ћете ме послушати. — Оћемо, оћемо, сви викнуше,

Мајсторица Анча одкине врх конца — на који је грапате низала — па онда га мало засуче и завитиљи — уздане по малко — па онда започне.

Било је то богме давно, то је било пред буну на неку годину, ја сам онда била девојка, у најбољем веку — онда су се носиле кацабаљке и ибероци онако са полетнама —

чешљало се лепо све саме локне, да је мило било стати па гледати — ја одем у манастир Ш. на славу, ту је било света са свију крајева око вилајета — неки адвокат млад, леп, немож му замерити макар га од куда загледао, упамтила сам му и име — звао се Илија — баш кад га сада гледим — имао је зелен квекер са да опростите великим жутиим дугмадма — и родом је био из Суботице или из Шандора то баш нисам угубила — био је здраво васпитаван и научен — видило му се по оду — оне кордованске штифле све циче под њиме, није ништа друго по, осим пунча, јести је слабо марио — осим супе и шпината са земичком друго слабо шта — вина се трозио — ракије ни сагу није трпио — а за пиво говорио је да се од тога волови и крмци гоје, па онда се мајсторица Анча насмену, па и опет ови наши халамани Сремци, опише така славна младића — да се кукавац окол поноћи све тоцило по вину и када су га товарили на кола, морали су скидати са кола два стражња точка као оно што товаре појку из Венека.

Ја сам се са њиме како реко на тој слави познала — шетала и шетала — са једне стазе на другу — од једног грма до другог, и чисто нисам ни осетила, када сам се видила, да сам на врх планине — неби ме иначе саму ни бес тамо попео — из међу прочег дивана, он ми преповеди — како је он био ђак у Шарош Патаку — па шетајући се са једним ђаком Буњевцем видише гди се свет пред један дућан купи — па у том хајд и онп као за батом; кад тамо, а један Талијан показује чудо у природи како је једна мала куја, оштенила једно куче, и једно маче — свет се томе чудило као вели и ја — али мој Буњевац побра — хајд вели даље, шта гледаш те луде што се ту вајкају — та ја сам то давно и давно видио. —

Ја вели Илија, онако љубопитан, а гди си ти то видио, та ено рече ми мој брат Боно у Суботици — баш наш комшија Шваба Вриц има два сина, па један је тишљер, а други је штрикер — па то је све једно. —

Попа скочи и вели наонако та ово је још горе него калвино керче, а Баба опет и горе него попине кивле, што купе врлове по патосу. —

Мајстор Јова опет заврти главом, опсова Анчи кесу брбљаву, па натеже чашу и испразни са попом, — домином и учом заједно.

Л. Кнежевнџ.

(Продужиће се)

Шта је лудорија?

— Лудорија је кад ко изгуби на картама па се тужи на срећу — питати бирташа дали му је добро вино — у вече се опити па се у јутро тужити на главобољу — своје тајне казати другима па од њих очекивати да их ником не казују — пред својом драгом хвалити лепоту њезине другарице — претплатити се на „Лист за народ“ па очекивати да редовно излази — исвати од пијаног да паметно говори, и т. д. и т. д. и т. д. има их још сувише.

Б. Б.

Мајкин буђелар.

„Шта ће мени, старој жени,
„Буђеларац укожени?
„Знам ја шта ми старој треба:
„Чаша вина, парче хлеба,
„Да с' одмарам и да лежим —
„Шта ту имам да бележим?“

Е баш није, бако, тако;
Заборавља и млад лако,
А у старог, право кажи,
Ко памћење и да тражи.
Ма да како ретко, мајко,
Излазите из свог двора,
Ма седели све за банком —
Тубити се нешто мора!

„Политичар и филозоф
„Нисам, децо, никад била,
„Е па онда, реците, шта бих
„У књижицу бележила?“

Спор ће, мајко, одмах лећи,
Дозволите једну рећи:
Мајка мора све да туби,
Ништ из вида да не губи,
И све важно што се згоди
У књижицу да заводи:

Кад се који унук роди
Заборави л' отац, мати, —
Дај овамо стару мајку,
Она мора тачно знати.
Кад је које боловало
Ил' у школу дете кад ће,
Кад је оспе одлежало,
Ако нико, — мајка знаће.
Колико је мрса, поста,
Месојеђе колко трају,
Ког су дана Благовести, —
Старе мајке тачно знају.
Кад је која испрошена
И венчана у ком храму,
Кад је која раскрестила,
Желиш знати, — питај маму.
Кад мразеви оно страшни
Осушише вошке младе;
Кад је оно град к'о јаје
Потукао винограде;
Кад је била риба скупа,
А буд зашто гојни бравци;
Кад су њиве позобали
Позве слане и скакавци;
Кад је оно о ђурђеву
К'о на Божић с'оник био
И са страшном грмљавином
У сред зиме пљусак лио;
Које л' оно зиме беше
Тако тонал Крстов-дан,
Да су жене на водици

Разапеле сунцобране;
Кад репата беше звезда
И на којој страни неба —
Кад сва ова важна збића
Најтачније знати треба;
Дај овамо жив летопис,
Зови, питај мајку стару, —
Све то би ће до ситница
У њезином буђелару.

М. П. Ш.

Није ли ово рђаво.

Састала се и опет прија Савићка и прија Нецићка и опет се развео овакав разговор:

Савићка. А бога вам пријо јесте чули да је Ристић отишо у Брљин на конкуренцију, те су решавали за Србију јерменско питање и одредили јој Ниш, Врању и Ак-Паланку?

„И Пирот пријо, и Пирот“. Савићка „И Пирот? та Пирот је покљонио руски цар своје кумчету на повојницу, зар још то не знате, та ја сам то баш не где читала.

Нецићка „Ид' те молим вас, шта говорите, а ја то и не знам, е баш је тај цар еlegant према кумчету.

Савићка. А јесте били јуче у позоришту давали су тринголију од Бана, штета, тако су лепо играли а позоришни секвестар је тако лепо свирао, ја и моја Софика биле смо у кратеру, само што смо биле заборавиле проглед а толико су нас кроњетирали да се један официр у Софику и загледао и рифтик, кад сутра а он већ дестилира поред наших прозора и шаље јој руком пољупце, ја јој одма забранила да их прима а ова ми као добра кћи одговори: „Ни бриге ти мајчице ја их и не примам, већ му их одма све натраг шаљем.“ Е јелте да је добра девојка.

Нецићка. Она вам је добра и предобра па је и сувише шампафт. К. К.

Чудна заклетва.

Судија (к Бачванину) Пази па што год будем ја рекао и ти реци замном (к писару) „Узмите на протокол.

Бачв. Узмите на протокол.

Судија. До сто врага.

Бачв. До сто врага.

Судија. Ти си прави звекан.

Бачв. Ти си прави звекан.

Судија. Ово је да човек полуди

Бачв. Ово је да човек полуди.

Судија. Проклет час и кад сам дошао овамо.

Бачв. Проклет час и кад сам дошао овамо.

Судија. Доста већ једаред.

Бачв. Но хвала богу кад смо већ једаред готови. К. К.

Из школе.

Учитељ. Шта је то лаж?

Ђак. „Лаж је на пр. кад би ђак рекао да воле своје учитеље.“

К. К.

СТАРИ ТИГРИШ. Е хвала богу сад сам се опет усапарио и укемењо у својој столици. — Комотно баш није. Али теремтете, само нек је цигурно.

Ќокице.

Један Мађарчић предлаже да се покупе и у пештански музеум пошљу босанске старине. Ми држимо да би тамо боље пасовале босанске новине.

Настаје божић, празник мира. Берлински уговор могао би се суспендирати бар преко ових светаца. Или да се божић одложи, док берлински уговор сасвим не издахне. Јер ово двоје не слаже се никако.

У Београду на Теразијама саде се дрва, и то сада усред зиме. Ипак није добро, што је тако баш сасвим одбачена она девиза: на пролеће!

Вели се да је у Афганистану само зато ватра потставнута, да се бог рата има где огрејати, да се неби смрзнуо преко зиме.

Из Пруске прогањају социјалисте и комунисте, и то тако нагло, да многи нису имали каде ни своје петарде и паклене машине собом понети, већ су их у земљи заборавили.

Кејредин-Паша вели да се Турска мора препородити, и у томе ће свештенство велику улогу играти! — свештенство протестира, велећи, да ту науку није учио у богословији.

Херкулов посао.

Чусте-л браћо, чусте-л људи
 Какву песму „Обзор“ гуди,
 Каквим-ли се планом труди, —
 Ево он се јавно нуди:
 Да извуче помоћу Хрвата
 Тису из блата.

Ал „Обзоре“, нуто среће,
 Тиса твоју помоћ неће. —
 Шта ћеш сада, мој Херкуле,
 Де промисли се:
 Били мого бар извући
 Блато из Тисе!

* *

Из школе.

Учитељ. Ко је био Св. Павле?
 Њак. (Не зна, збунио се).
 Учитељ. (Оће да му помогне) Но Св. Павле био је
 а — а — по —
 Њак. (Радосно повиче: „Апотекар“)

На испиту њак ништа не зна, а професор погледава га љутито и иронично рећи ће:

Професор: „Шта је то, кад се место у школу иде у вафану?“

Њак. „Пука клевета!“

Титуле зеванди.
(Јавна предавања)

У предавањима нема оскуднице, има тога зета доста. Лепотица каква, која се јуло држата као Каћ (нега), најзад изгуби смек и преда се својме искушавају на милост или немилост (као Каћ сада). — Муж тера опознатију према својој жени, хоће да је послодар у својој кући, ал жена не огуштаје од своја пана; сус, гућнање, јурене, фуране, аупане, — ту престаје свако јунаштво; мук се преда и подуче се — под паучу. — Прође избор, нов поста ник зине на саборске дупуне као коза на кунус, а српска свест оје под кунус; али зато на неколико дана после избора преда се главном кортешу једна жена, нова пешанска хитадрка, а он се преда судбини, себајући се да је намелути посланик њему роу, а он је "за свој роу" кадар и веће жрве примити на себе, него што је једна триава хитадар-ка. Ето то су све предавања. Али то су тајна предавања.

Неки пријатељи моји, који су ети таких тајних предавања, ухватише ме ономад најпре за ка-пуч, на поге и за реч; они ми рекоше: "Ето видиш, Стармади, ти имаш твоју богодану стогину, — не мораш ти увек на ној стојати, могао би ти по каукај на њу и сести, на јанк држати јавна предавања. Зиме је доба, вечери су јуле, на кај нам је реч сућено да зevamo, а ми бар да знамо зашто ћемо зевати."

"Е ако обавате да ћете из света срца и на сва уста зевати, да ћете зевати неуморно, да ћете зевати козеквентно, да ћете зевати непрекидно (јер преки-дана не могу се трпети при предавању), да ћете зевати и кај почнем, и кај пројам, и кај запнем, — е, онда под тим условом пристајем, кај завршим, — е, онда под тим условом пристајем, али само под тим условом (јер онда знам да ме не можете извикајати). "Рехок ја.

Моји пријатељи пристајоше (можда само на пристодјности). Али и они ставише услов, да се та предавања морају штапати у Анстју, може и мања-ку, — како би могли зевати и они који на "Стар-мал" нису претплагени реч та само онако испод руке читају.

У интересу своопштега зевана морао сам при-стајти и на то.

И тако ће од сад "Стармалова" поделити месечно по два пут (а од нове године можда и по трипут) бити уредена са једним предавањем, за која не тра-жик никакве славе, и бију задоволан ако ми потомство призна да сам ја први покренуо систематично гимна-стисање са јулоком вишиком. — "Та предавања шта-паће се под општим насловом "Титуле зеванди".

Ово зато унапред јављам, да не би вишик вјас-тима изорно било, кај најзад опазе како је вјаско-лики народ српски, као на коману неку зинуо, а јулоком вишиком шевеја и језо и језо, и то баш у оно време кај нечене шеве не обичејављу јетети, бар не по српским крајевима. А ако би каква политичка запитро: имамо ли ми концепцију на тако м саборце

отварање уста, — може му се рећи, да ми истина концепције немамо од јаванских специјалнонародних бо-гова и богиња, али је икакмо од старорога бота Зевса. Ја ћу јакком предавања ошочети, али се на-дам да ће ме по каквај на стогини мојој заменити и Абуказем, и чика Нова Молаки и други, јер неће до-бро бити да се уста наше публике развагаче само вер-тицано, — у јуљину, — реч и хоризонтано, у ширину.

ПРЕДАВАЊЕ I
О отледају.

Поптовано собраније мушкога и женскога рога, јулопаня целно прошивена пришиком стрелчиво-сти а порубљена овечаком попуствивости! Зашто у првом предавању може износи м баш отледаго пред вас, то има свога јурока. Јер пред отледагом човек престаје бити криптичар. Кај је човек, (а особито же-на) пред отледагом, онда изгуби вољу тражити ма-не, пеле и саботи, — а то је за почетника преда-вања врло корисна околност.

Отледаго има две стране; једна му је страна чиста, глатка светла и обрисана, а друга бива пуна пращине и науљине, — у томе гучују је отледаго право отледаго, не само домаћине, реч и цеге куће. Споља глатка а изнутра јарац. Ми ћемо оваје говори-ти о оној предној чистој страни, а ону другу страну оставићемо редјуши да је обрине и онаје, кај узима каде. Или ако то неће, а она нека се олаути и јуној. Стари га не зову отледагом реч арпагом, можда и арпагом. Јакоме, њих арпа нешто кај, се у него погледе. Али ако ћемо строго да уземо, отледаго и није за старе реч за младе. Зато и наша омагина, (сај била она у Сомбору или у Бричу или у Ђининди или ма где) не би погрешила кај би се чешће погледала у отледаго, — макар и у арпаго.

Каку да је у вишу истину, али питање је да-ли је вино увек у истини вино особито оно које сај некрпштени крсте (на му се никак крсна и-мена не зна). Али да је истина у стаку, о томе нека сумње, — то је призната и виша вјас, зато је и уларити или не на вино реч на стаго.

Отледаго је ештита верност, ештита истина. А шта ми дајмо с њим? вешамо га о кани. Али то је стари обичај: многи су верни обешени бивали са-мо зато што нису хтели да раскају, што су говорили истину. То посвећовања историја. Зато се она и зове отледагом прошлост.

Многа нажитишта допата се сама себи кај јој кројач сапред исече на грујима чак до стомака. За те бесрамне нажитише нужна су отледага с раком. Јер би било и гуљивше кај би и она и отледаго били бесрамни.

Има и таквих грешних створења који сами себе обожавају, на кај стапу пред отледаго глате у чела као да је нека икона, — више него икона, јер пред иконом горе обично једна свећа а пред њиховим от-ледагом горе и по две.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Поштовано собраније! Изволите ви само даље зевати, док се ја промислим, шта би се још могло рећи о огледалу.

Огледало има неку привлачну снагу, која се временом постепено губи, док на последак не пређе је одбијање. Тако н. пр. кад метеш мало дете пред огледало, а оно се отима да уђе у њега пружа ручице према огледалу, хоће да се ухвати. Девојчица од 16 година кад стане пред огледало, и она стане близу њега, али руку му не пружа, (јер већ има неко коме би она радо руку пружила) удовица од 35 година кад стане пред огледало, она већ не стаје тако близу њега, чини јој се као да је пробитачнија нека извесна (:ма и невелика:) даљина. После 5 година коракнуће, још један корак даље. — Е а напак-баба од 65 година, кад случајно погледи у огледало, она тако побегне. — Сирото огледало! можда би и оно побегло од напак-бабе, — ал шта ће кад је притиснуто уз дувар!

У песми се пева:

Чедо дечко

Огледало бечко!

из тога се види да је бечко огледало нека знаменитост, и да га је српски народ добро запамтио (кад га је већ и у песму примио:) — Пештанско огледало већ није тако шлифовано. Ја не знам чиме је огледало уопште Мађаре увредило. Ал да га Мађари мрзе то је света истина. Они немају за њега ни достојна а камо-ли лепа имена. Знате-ли како зову Мађари огледало? —

„Ти кер!“

Хеј! Да сам ја какав мајчин филозоф, који би се на своме вицкастом чуну смео навести на море озбиљности, — о огледалу би вам могао много и много филозофисати. Сад тек видим како је то богата тема. Али пошто видим да ви и овако у довољној мери зевате, — није ми нужде лаћати се озбиљности.

Ал ипак ти морам рећи, моја млада, лепа и здрава Српкињо! мој млади, лени и здрави Српчићу! не мемерам ти што се радо погледаш у огледало, и јесте милина у њему погледати слику младости, слику здравља и лепоте. Гледај у огледало, ал не заборављај да је то све стакло и да Немац има право кад вели: „Glück und Glas, wie leicht bricht das.“ — Од једнога задаха посукне, од малог потреса пукне.

А шта би било да нема на свету огледала? А да шта су очи него огледала богом створена! Чедо би се огледало у очима мајке своје, и ту би видело је ли на правоме путу. Мајка би се огледала у очима деце своје, и ту би видела јели сретна. Девојана би се огледала у очима драгана свога и ту би видела колико је мила и лепа, — а драган би се огледао у очима заручнице своје и ту би видео да ли је достојан ње. — Ох како су друкчија та жива топла огледала из божије рајске фабрике.

Огледала из наших фабрика су верна — али хладна.

Али дај да се то бежи крају! Изволите само још мало зевати, док се ја не сетим чиме да завршим.

Огледало уме да буде и издајница. Шта се пушта дешавало да је муж из друге собе случајно бадио

поглед у огледало, па шта је видео? Видео је да му је огледало верно, али да му је жена — неверна.

Огледало би знало бити и шаљивчина! Узми-мо само да су Шајкаши при последњем избору рекли: Кад нам не дате да бирамо нашег човека, нећемо ни вашег, — него ћемо бирати какву ствар! — па да су изабрали за посланика какво велико лепо огледало са златним рамом — кад би огледало стигло на дијету, — нико не протестира — морали би га верификовати. Огледало би отишло на своје место т. ј. у зачеље, иза леђа председникових. Е сад представите себи кад би се парламенат погледао у огледалу, па кад би видео да се све натрашке окренуло, што десно то лево, што лево то десно; крајња левица на крајњој десници крајња десница на крајњој левици, а председник им саопште свима окренуо леђа, — ала би то био хец! Чему би се и Шајкаши могли од срца насмејати. А овако ће кукати и црвенити. А што потомство буде о њиовом избору и посланику писало, то зацело неће заденути за огледало.

Стрма.

Ћира и Спира.

Ћира. Шта ће рећи Срби који су се уплели у загребачко владанско клупче, кад то клупче стане извлачити Тису из глиба.

Спира. А шта могу друго рећи, него што је рекао онај гуслар: „каква су времена, готово би боље било да човек није слеп“.

Ћира. Јеси ли чуо да је Бајст послат у Париз.

Спира. Чуо сам и томе се врло чудим.

Ћира. А зашто да се чудим.

Спира. Чудим се што га шаљу сада, кад је изложба прошла.

Ћира. „Тем. Гласник“ канда се радује што се српска скупштина држи у Нишу.

Спира: И ја бих рекао, али не знам зашто?

Ћира. Е па зашто? Јер кад је у Нишу онда може боље нишанити на њу.

Ћира. Је-ли, Спира, је-ли то истина да је човек од чега сит од тога и дебео.

Спира. Па ваљда је тако.

Ћира. Али баш није. Јер видиш ми смо сви Андрашијеве политике сити, али од ње нити смо нити ћемо икада бити дебели.

Ћира. Знаш-ли шта се мени најбоље допада?

Спира. Де реци, Ћиро, да чујем коју паметну.

Ћира. Мени се најбоље допада што је босанска комисија била и у Бечу и у Пешти, да види где је боље, — ал зато се ипак брзо вратила у Босну.

Ћира. Јеси-ли чуо да је саборски одбор искао да се сазове црквено школски сабор.

Спира. Чуо сам. Али што то не искаше још пре.

Ћира. Па зар не знаш да се тек сад вратио Филиповић из Босне.

Шетња по Новом Саду.

XII.

Нека ми не замери благонаклони читалац, што ову шетњу пишем овако у „шлофроку“, није до душе пристојно, али болесном човеку лакше је у „шлофроку“ писати, него у капуту шетати по зими. Грозница није мио гост, али чудо би било и не добити је! Повода је и сувише. Кад сам ономад читао растројено стање вршачке општине, која се по својој организацији дели у три феле: формаћеву, урошеву и владичину, онда сам се први пут згрозео; за тим дође опет онај драстични опис путова у Торонталу, који кад сам читао, завалио сам се чисто и сам у оном блату и рити, те је пукла шипа, која је моју душевну мирноћу стезала и покрљала се осовина мога стрпљења и руда је ударила у брег, онда човек мора доћи у ватру, а то је друга штадија грознице; после тога почех читати о силним милионима, који су потрошени ради окупације Босне и који се још захтевају, и питајући се: ко ће то све платити? облије ме јак зној — трећи штадијум грознице

У томе стању држим, да би најбољи лек био Кина, т. ј. да сви редом оставимо кућу и кућиште, те да одемо у Кину, где заиста не би наилазили на таква чуда и покре, као што је код нас; јер кад сте ви чули, да је који кинески владика растројио општину? Или јесте ли кад год сломили осовину и покрљали точак у кинеском блату, као на пр. што сте у сремском, бачком и банатском? И јесте ли ви читали кад год у новинама, да Кинези хоће да окупирају Босну?

Од свега тога нема ни спомена у Кини. Тамо иде све својим путем и уредно, свака ствар има своју цел и употребљује се само на ту цел, а не као код нас. Наше комунисте не допуштају, да има целисходности на свету и право имају. Каква ми је то целисходност, да се ђурку мора сикиром глава одсећи, да би човек могао на свечари бркове омастити? А после има много ствари, које се обично у животу друкчије и на друге цели употребљују, него на што су опредељене. На пример: Столица је, као што и најмање дете зна, опредељена за седење, а колико се пута у бирцузу столицама потуку? Новине су намењене да се читају и народ обавештавају, а колико пута добијете сланине завијене у „Обзор“ и „Турски народ“? Цркве су подигнуте, да се народ у њима моли богу, а где данас, како су постале изложбама најновије женске моде. Катавасије су певали наши стари, да побожни људи поје у цркви, а данас се тера с катавасијама шпекулација. Карта је измишљена да забави краља Карла V. и да га лечи од расејаности, а данас се на картама губе куће и салаши. Књига је написана и издана, да се човек из ње научи чему паметном, а не да учитељ Сима дебелом књижурином лупа децу по глави. Вешала су због тога, да се рђави људи на њима вешају, а не само неке слике. Пешкири су прављени, да се њиме брише чисто лице, а ми данас пешкире вешамо у сватовима на коње, те се вуку по блату. Променаде се насађују, да се човек у њима шета и ужива, а данас

човека у променади злоставе и убијају. Фуруне су с тога прављене, да нам зими собе греју, а не да их сватовски гости после поноћи сруше и из собе извуку. Уредници су за то на свету, да публика њихове листове не чита, а не зато, да се на пијаци амрелима туку. Левча треба да служи на то, да лотра не падне доле, а данас се левча више пута употребљује, кад ко хоће коме „дјејствително“ да докаже, да има право (макар што је левча крива).

Тако то све данас промана своју праву цел и и сврхе са правога пута и задатка свога, а не одговара својој цели, као што ни зајам од 60. милијона није одговорио својој цели, него треба још двапут толико за окупацију Босне и друге сличне — и несличне (ал' жалостиве) послове.

АБ.

Лажа и паралажа.

Хвално се неки лажов да је он видео јеванђеље које је сам св. Лука написао.

— „Е мој брате није то баш тако чудновато“ одговори онај други „али ја сам видео плајваз са којим је Ноје бележио животиње кад их је у ковчег пуштао.“

К. К.

Астрономија у љубави.

„Сунце моје!“ рече један једној.

„А, зато ти трчиш око мене, плането моја!“

„Па докле ћу узалуд трчати, сунце моје!“

„Па по природним законима, вечито, плането моја!“

Вл. М. Ј.

Разговор.

Вршачки општинар. — Јесте ли читали, господине, у новинама о нашем општинском перовођи, како је то човек неспособан за то место.

Новосадеки општинар. — Благо вама, кад је то за вас нешто ново; код нас је то већ стара ствар — ми то и немећемо већ више у новине, него ћутимо на трпимо!

Ж.

Прва жена.

„Прва жена створена је?“

— пита уча малог ђака —

„...створена је . . . . од човека . . . .“

„ал' од чега?“ — „...Од стомака!“

„Од стомака?“ — гуњџа уча —

„Прича није тако ишла —

„погодио б' да си реко

„у стомак му после сисла.“

Учитељка људма кивна,

па сад у њој лутња ври

„а виш стомак јак је тако

„мирно свари по две, три!“

Један пријатељ „Стармалог.“

ИСПРАВАК. У припосланоме, које је приложено било 12. броју „Стармалог“, случајно је изостала уобичајена приметба, да за ствари под отом рубриком уредништво не одговара.

Ружи.

(По Пезелу.)

Ој ружице, ал си бајна
На недрима лене моме,
Чисто лежи нека тајна
У твојм лишћу руменоме!

Док си свежа, — цвете мали,
На грудма те моме носе;
Свак те воли, свако хвали,
Сви се тобом тад поносе.

Ал кад прође два, три дана,
Кад ти румен та побледи —
Лежиш онда скидана,
Па те нико и не гледи!

* * *

Тако прође свака она
Удавача — лепотица,
Која носи за свог војна —
Само румен свога лица;

Д. Пр. В.

Са рајског прага.

И у политичним новинама нађе се доста пута
по штагод, што је добро за „Стармалог.“ Тако ево
вадимо ово из „Заставе.“ (Допис из Торонтала.):

Један сиромаш дође на рајске двери и куцаше,
да му се отвори да у рај уђе. Св. Петар га запита:
„Шта ћеш?“ — „У рај бих хтео.“ — „Какво си
добро учинио“ — запита га св. Петар — „кад рај
потражујеш?“ — Једном сам — вели, путовао у
зиму од Кикинде до Бечкерека, па. . . . „До-
ста, прекиде му реч св. Петар, ти си мученик, до-
стојан си раја.“ И сиромаш виде раја. — То виде
други један кандидат рајска благовања, приђе св.
вратару и захтевајући такође рајске награде рече му:
„Ја сам дваред путовао од Кикинде до Бечкерека,
дакле. . .“ „Не, не, прекиде га св. Петар, ниси за-
служан, јер само луд тим путем дваред путује!“

И посла га натраг.

За овим долази у допису драстичан опис путова
у Торонталу, који би такође цео могао доћи у „Стар-
малог“, кад би знали, да би то што хаснило.

У гостима.

Дивна л' месечина
На небеси сија,
Дивно ли се месец
Са звездама свија,
Дивно л' тиху нојцу
Жубор воде реси,
Ала бих ти спава
Дивно — на небеси,
Али ох, јадан
Не могу гладан!

Ман Раковица.

Вл. М. Ј.

Адвокатска вештина.

Јеном адвокату повери неко парницу на поле, т. ј.
да неки дуг адвокат истера, па ће дати полак клијенту
своме, а половину ће себи задржати. Адвокат истера са-
мо половину дуга, а другу полу није могао, јер је дужник
међутим осиромашео. Адвокат јави своме клијенту овако:
„Обећану ми награду задржао сам за себе, а вашу
половину нисам могао истерати!“ — Лени послови!

Озбиљан обавештај.

Питала керкермајсторова (тавничарева) жена
свога сина: „Бога ти, синко, знашли ти, шта је твој отац?“
„Шта је? Двапут кер и једанпут мајстор!“ ре-
че дечко сасвим озбиљно.

Сара.

Тачни преводи.

с мађарског.

Magyar a czukrász akar lenni.
Магарац украс хоће да буде.

с немачког.

Ein braver Mensch hat seine Frau.
Добар је човек хат своје жене.

с латинског

Post ipse poenam dedit . . . . .
Пост је и псима муке задао.

с француског

Adieu madame!
А где је моја жена?
П у а, quant à l'eau . . . . .
Илија има канту воде.

В. М. Ј.

Из брачног живота.

„Да ја умрем, би л' ме жалила?“ рече мужић женици.
— Би.
— Лажеш?
— Би Бога ми.
— Е, то ти само кажеш.
— Па најбоље пробај — одговори женица.

В. М. Ј.

Натписи.

Песник.

Један песник замишљао је
Тако светле очи
У свог идеала
Што га свуда боли
(И за којим увек
Тузи и уздише),
Да је мого стихове
У мраку да пише.

Вл. М. Ј.

Живот ништа друго није него чекање на смрт; а смрт свршава патње живота.

Права цел државе треба да буде да свако поједини може боље, лакше, безбедније и угодније живити.

Наполеон први после битке обично је пре свега питао, колико је коња погинуло? — јер кад многи коњи изгину то је права штета. Коње треба за новце купити, војнике узима из народа бесплатно.

За време цара Јосифа, један владика убије човека, и папа због тога осуди владика да читаву годину дана несме служити у цркви. Отац убијенога човека, чизмар по занату, убије једнога калуђера, и цар Јосиф по примеру папине правде осуди тога чизмара: да за годину дана несме чизме правити.

После славне победе 1617. год. над Русима, Густав Адолф свечано јави шведској скупштини: да је Русија за вечита времена одбијена од источног мора, и да је на ушћу Неве ударен један велики камен са овим надписом: „овде је краљ Густав Адолф положио границе свога царства. Бог чува његово дело.“

Менделсон, коме су лекари забранили да ништа не чита и да немисли; стајао је обично на прозору, и бројао црепове на суседним кућама.

Једнога који је добио шамар, запитају, зашто није повратио ђушку ономе што га је ударио. „Али за бога, — одговори он, — само смо нас двојица били, па би одмах опет ред на мене дошао.“

Глава без поштења, то је град без војника.

Аристип искаше повелику суму новаца да једног младића учи. „Па за толико новаца, ја могу купити вола.“ рекне му отац учеников: „купи, па ћеш онда имати два вола.“ одговори филозоф.

Рачунају на 32 милиона људи да је погинуло око хришћанске вере.

Лесинг пише једном свом пријатељу овако: „јављам ти радосну вест, да сам и ја постао отац. Добио сам сина. Он је врло мудар; једва су га са гвозденим кљештима извукли на овај свет. Но после неколико дана показао је да је паметнији од мене: јер чим је улучио прилику, опет је отишао, (умро).“

„Ако ме ко год потражи кажи да сам отишао у кафану,“ рекне један свом слуги; — „а ако вас нико не потражи, шта ћу онда казати?“ запита слуга.

Гуске су као гуске лепа животиња; Кад би се утеле да постану лабудови, биле би смешне.

Великом Фридрику доведу једнога солдата, који је хтео да утече из војске. Фридрик запита га, зашто је хтео да побегне. „Видим да наше ствари врло рђаво стоје, и да ћемо у првом боју бити сатрвени.“ одговори му солдат. — „Причекај још три дана, па ако се околности на боље неокрену, бежа ћемо заједно.“ рекне му Фридрик.

У Енглеској онај дирек на раскршћу на коме стоји записано куда који пут води, зову: поп; јер тај дирек показује којим путем треба ићи, али он неиде.

„Зар не би то ваше слуге и слушкиње могле чинити?“ рекне један индијански посланик на балу енглескога губернатора; кад виде како господа и госпоје плаховито играју.

Лутер и Калвин, — иначе мудри људи — веровали су на ђавола, само зато, што се ђаво у библији спомиње.

Кад зовете лекара да вам лечи какве болести у прсима; то је као кад би дали мајстору сат да га оправи, али да га несме растворити.

Шпартани су учили да за своје отачаство умру, а Атињани да живе.

Да је какве поправке на људма учинио онај први потоп; бог би за цело послао и други потоп.

Енглези толико су поносити са својим отачаством, да многим, кад су у туђим државама, добаве земље из Енглеске да му жена роди дете на енглеској земљи.

Нико не може своју сенку прескочити.

Ишао путник огрнут јапунџетом, ветар и сунце опкладе се ко ће му скинути јапунџе; ветар душе, и што је јаче дувао, путник је све више увијао око себе јапунџе. Када сунце обасја и разгреје својом топлотом, а путник онда скине јапунџе и тако сунце добије опкладу.

„Красти, јели то добро или рђаво дело?“ упита учитељ ђака. „то је добро дело.“ одговори ђак. „Како можеш тако што лудо одговорити?“ повиче учитељ. „А како можете ти тако лудо питати?“

Причају у Далмацији: да су Турци тек сели да ручају и појели чорбу; а удари Јанковић Стојан, а они све што је бољег јела било оставе на утеку; и од тог доба Турци једу најпре оно што је најбоље а чорбу на последку.

„Ти си противан постојећем реду,“ рекне судија једном комунисту. „Не, него је постојећи ред противан мени,“ одговори комуниста.

Свакоме је срцу потребно још једно срце. Подељена радост двострука је радост; подељена туга половина је туге.

Један богати тврдица ослепи на оба ока; неки лекар погоди се с њиме за сто форинта да га излечи тако да опет може видети на оба ока. Кад му лекар излечи једно око те је на њега добро могао видети; тврдица му даде половину погођене цене говорећи: да је задовољан с једним оком и да би био велики луксус да и за оно друго плати још педесет форинта.

„То ме теши, што бар сада знам где је ноћу,“ рече једна жена о свом умрлом мужу.

Приметило се: кад падне мува у чашу вина, Немац извади муву а попије вино; Штањолац попије вино, а остави муву на дну чаше; Француз проспе чашу; Енглец баца и вино и чашу; Козак попије и вино и муву.

Један замоли скелетију да га превезе без плате преко реке, па ће му казати нешто што ће му принети користи више него десет пута што вреди његов превоз. Кад га скелетија превезе, он му каже: „Немој више никога превозити док ти напред неплати.“

Има народа који држе да је грехота дрво кресати јер бог је знао, како је боље, зато је и одредио да дрво тако расте; а човек несме божије дело поправљати.

Анаксименес изађе пред великог Александра: да га моли, да неразори варош Лампсакус. Велики Александар како га види, сети се шта ће га молити, и одмах му рекне: „тако ми богова, нећу ти молбу испунити!“ — Анаксименес кад то чује повиче: „дошао сам да те молим да разориш варош Лампсакус.“ И том досетком спасе варош.

Многи се људи жале на своје учитеље и родитеље: што су их учили да никога невароју, а нису их у исто време учили, да се чувају да и њи нико непревари.

Канта зовне један његов бивши ученик да му крсти дете. То је Канту био први случај, и није знао црквени пропис. Кад га при крштењу запита поп: верујете ли у Бога? — он одговори: верујем; — верујете ли у Исуса Христа? — он опет одговори: верујем. Но кад га запита: верујете ли на ђавола? Кант држећи са свим да је правилно одговори: неверујем. Онда поп почне свлачити одежду, говорећи: кад то неверујете, неможе бити крштење: „верујем, верујем, у сто ђавола; само нека се крштење сврши“ повиче Кант.

Хенрик IV. пришао је војску да је тајно некуда пошље. Његова околина мољаше га да им каже куда ће војску. „Можете ли ви трпити да нико некажете?“ — „Можемо.“ одговоре му они, „и ја,“ рекне им краљ, и некаже им ништа.

Од једне птице Ноја Енглези око Капача имају годишњег прихода 1200. франака од самога перја. Очупају

га, па га опет пуне да му перје расте. Једна фунта Нојевог перја продаје се у Лондону око две хиљаде франака.

Цидипа замоли богове, да њеним синовима подаре оно што је смртнима најбоље. Богови је послушају: синови њени заспе и више се не пробуде.

Негда су се краљеви мексикански при ступању на престо закљичали: да ће године бити плодне, и да ће платити киша, кад буде потребно.

Човек од сто година, живио 52 и по милиона минута.

Један Црнац, који нигда није живио где је зима — кад први пут види да снег пада, повиче: „гле, пада из неба памук.“

Лав живи око 35 година. За једну годину по рачуну чувенога ловца Жирарда, поједе стоке у вредности до 1500. талира. Дакле, за 35 год. један лав поједе које волова, које оваца, камила и коња око 50 хиљада талира.

У Аустралији (код дивљих племена), кад се дете роди, оду у шуму и тамо му намену и забележе једно дрво, а кад умре његова родбина огуле кору од тога дрвета, те се то дрво осуши, и то је умрлом споменик. Путници наилазили су на читаве шуме таквих дрва.

У Египту пре било је само око десет кишних дана преко целе године, Мехмед — алија заповеди те се посади око 20 милиона дрва, највише око ушћа Нила; од тога дана има тамо око 40 кишних дана годишње.

Римљани кад су на мору долазили у опасност, многи су учинили завет да ће ако се спасу обријати главу, и тако су и чинили, и тиме се богу удварали.

Свега у Европи има 7. и по милиона солдати. Ако сваки солдат по 480. франака годишње стаје: то износи трошка сваки дан на девет милиона и шест стотина хиљада франака.

Мршави дугајлија наиђе на једнога, где се пијан ваља, па ће му рећи: „Ти си море канда врло много пио!“ А онај му одма поврати: — А ти си канда врло много јео! —

— „А што ти море тако дркћеш? запита неко једног сиромашног дечка, нашто овај рече: „тако треба моме оцу; нек зна како је, кад неће да ми купи зимски капут!“

„Колико имате на вашем сату?“, запита неко једног ђака — три форинта 65 крајцара“. рећиће овај, који је свој сат по ту своту заложиио.

Кад се овде пре неколико година оправљао балкон на матичној кући, где је сад читаоница, па кад су мајстори камен од балкона сатесавали, неко је денунцирао влади: да је овај час видео својим рођеним очима, како се крњи матично имање.

Свакој српској кући
ЗА БОЖИЋНЕ ПРАЗНИКЕ
НОВА ШКОЛСКА КЊИГА
МАЛА

КАТАВАЊА

Садржаваа из свѣт
церковног пѣнѣ воскресног, и њнѣ
разнѣ пѣснѣ дѣхѣнѣ, пѣвѣмѣ
во вѣсѣ годѣ,

ИЗ СВАТЫХЪ ЦЕРКОВНЫХЪ КНИГЪ
ВЪВШЫМЪ УЧЕНИКЪМЪ СВОИМЪ, ТАКОЖЕ И ВСѢМЪ ЦЕР-
КОВНАГЪ ПѢНІА ЛЮБИТЕЛЕМЪ УЧРЕДИЛЪ
ІСАИИЪ ПОПОВИЧЪ,

Парѣхъ во св. кр. градѣ Ново-Садѣ.

Књига је ова удешена по црквено-школским пропи-
сима за омладину школску, и као таква добила је благо-
слов Нег. Свет. патријарха српског Прокопија Ивачковића.

Књига броји 100 страна 8-не, а цена јој је само 20
новч. Ко на више ком. поручи, рачуна му се ком. по 15 н.
Припознатим комисионарима нашим дајемо радо и у
комисију ову књигу.

ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА У Н. САДУ.

Сад је баш изишла из штампе нова књига:

Животописи славних војсковођа.

I.

ПОРИЈЕКЛО ЗИМОНИЋА ПОРОДИЦЕ

И
ПОП-БОГДАН ЗИМОНИЋ,
војвода Гатачки.

Сабрао Јово Накићеновић, секретар општине Е. Новске.

СА ВЕРНИМ ЛИКОМ ПОПА-БОГДАНА.

Цена је књизи само 20 новч.

Ко на више комада поручи добија књигу за 15 новч. На-
ручбине ваља слати штампарији А. Пајевића у Н. Сад.

Артур

КОД „ЗЛАТНОГ

у Пасковићкиној
сокаку бр. 39

Ј. Кутн

Шлема“

кући, на великом
у Новом Саду

препоручује по најјефтинију цену сваке врсте и форме шешира:
од филца, сланин, палман, свилени, и цилиндара; финих ругавих
и угласани поперски шешира с ђеленушом заједно; трогља-
тих шешира за г. г. штабалне офицере и војничке лекаре, кло-
бува (чакова); капа за ешире, чиновнике, профузе, војничке лекаре,
послужитеље, за ватрогасце и војнике у логору; грађански капа
од чоће и друге материје, од коже, сомота и свиле; српски и
турски фесова; накићени шешира дечији.

Исто тако препоручује добро прибрано стовариште цинела
за господу, за госпође и госпођице, за дечаке и за дѣцу — цинеле су
од шагрена, калпекита, вискелдера, сомота и еберластина.
— комот-цинеле са господу и госпође.

Обилато снабдето стовариште: белог рубља за господу,
огрлица и наруквѣца (манжетна), краватљи; штапова, сундо-
брана, и кишобрана торби ручни и о врат, кофера, дрвени
платнени, и кожни; прибора, путнички и ловачки пушака
лефусеови и перкусиони револвера, кесица за сачму, ро-
гова за барут фишека готови за пушке и за револвере; торби
ловачки; боца пољских: ствари за војничке униформе, пропозани и
салонски сабаља за офицере, бодѣжа (рапира); рукавица за ма-
чеванье (фехтовање); особите сорте рукавица: милитарски и гра-
ђански; летни рукавица: плетени, и кожни и свилени; чарапа крат-
ки и обични; кожане галантеријске робе.

Једино стовариште праве француске и енглеске пар-
фимерије, мирисавака и други ствари тоалетни (при облачењу.
— четкица за зубе и за ноште; четача за кошу, за браду и брѣк-
ве; чешљева ретки и чеши.

А за зимно доба препоручујем п. т. публици своје красно при-
брано стовариште: шубара и бунди путнички навлака ко-
жом (цели постављени за ноге; и од коже ножни корпи; чи-
зама крзном подуплаћени, огртача за госпође од материје и
од сомота, крзном постављени и исто тако оперважени кол-
чача; јака с крзном, викторијанки, савакупног прибора
(гарнитуре) од крзна. — Велико стовариште испана: киршнерског, ко-
жног и све друге робе од ове струке.

Наруѣбине са стране извршују се савесно и тачно.

С веленоштовањем

АРТУР Ј. КУТН

„код златног шлема“ у Пасковићкиној кући бр. 39. на
великом сокаку у Новом Саду.

Радионица мушког одеда

АДОЛФА ФРАНКЛА

у Н. Саду „код Енглеза“, на главној пијаци у кући „Матине Српске“ бр. 42
препоручује

за јесењу и зимску сезону сваке врсте најлепше израђених мушких хаљина за чудо
јефтином ценом (а да би избегли случајне промене у имену, ваља споменути само: Франкл.)

Нарочито се препоручује:

за господу горње хаљине (капуге)	од 10 фор. на више
као и омиљене такозване Менчикове	„ 15 „ „ „
јесењих поуком преобука	„ 16 „ „ „
„ чакшира (панталона)	„ 5 „ „ „
„ прелука	„ 3 „ „ „
врло елегантних шлѣтрока	„ 12 „ „ „

Осим тога може се добити у свако доба у највећем избору до најфиније изра-
ђених мушких хаљина сваке величине и разноврснога помодног и елегантнога кроја.

Шпецијалитети у штофовима за панталоне. — Велико стовариште најфинијих штофова домаћег и страног фабриката.
Једина продавница за Нови Сад и околину сваке врсте, правих, оригиналних, американских

ШИВАЊИХ МАШИНА ЗА ПОРОДИЦЕ И РУКОДЕЛЦЕ

по фабричкој цени, са поуком бесплатном, уз годишњу гаранцију, и на месечну одплату.

Радионица за репаратуре, брзо, тачно и јефтино. — Стовариште сваке врсте конаца, енгл. Перки-Игала, зеј-
тина у флашама, као и свију делова шивањих машина.

Све то и једино само код АДОЛФА ФРАНКЛА у Н. Саду, главн. пијаци бр. 42 „код Енглеза.“

